

II.

Приведена на тарнозана, Ана гледаше съ ожидание мъжа, който я поздрави и тихо отвърна: — Добъръ вечеръ Николай Николаевъ! И щомъ видѣ, че майка ѝ си влѣзе, спустна се къмъ стълбата, поправяйки косата си, да го посрѣщне.

Той изкочи на единъ дъхъ стръмнитѣ стъпала и двамата сърдечно стиснаха рѣцѣ.

Нейната гизда глава леко се наклоняваше къмъ него, стройната и млада снага трепетно се докосваше до неговата и тя сложи рѣка на рамото му. А той — снаженъ, възвисокъ блондинъ, съ открито лице, осѣнено отъ кестенява брада, съ трепетъ ѝ стискаше рѣката и безъ думи се оттеглиха къмъ тарнозана, гдѣто бѣше седнала порано тя.

Застанали прави, той се поозърна наоколо, сѣкашъ да огледа: да ли не ги слѣди нѣкой и като не видѣ никого, подаде ѝ букетъ отъ бѣли карамфили — и сѣднаха единъ до другъ.

Той я гледаше съ умиленье.

— Искашъ да разберешъ по очитѣ ми, додаде тя, като помириса карамфилитѣ, — да ли твоето отсъствие вчера и днесъ ме е измѣнило, не ли?

— Мило сжщество, дивно сжщество! отвърна той, гладѣйки рѣката ѝ, що още не бѣше пустналъ.

— Тѣй, тѣй! — шепнѣше тя, сгушила лице между карамфилитѣ.

И млѣкнаха, подадени на сладки трепети, що изпитваха двамата прѣдъ настѣпающата нощъ.

Нощта се спущаше мълчаливо. Мълчаха и тѣ. Само дълбокитѣ въздишки на неспокойни гърди нарушаваха тишината. И когато тя склони на рамото му глава, сѣпна се отъ еката, що издаваше неспокойното му сърдце, изправи глава и дълго, дълго, стискайки рѣката му, гледá въ умиленье повлажиѣлитѣ му очи.

— Нищо по-мило отъ това: да си рамо до рамо съ любимъ мъжъ! — продума тя, давена отъ възторъ, що упоываше душата ѝ.

— Нали? — едва отвърна той. То е тѣй мило и тѣй топло, че човѣкъ би махналъ рѣка и на задължения и на . . .